

4) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2011 r. — Słowenia przeciwko Komisji

(Sprawa T-197/09) (¹)

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne)

(2011/C 252/76)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciele: początkowo Ž. Cilensšek Bončina, pełnomocnik, następnie, L. Bembič, pełnomocnik, wspierany przez J. Sladiča, adwokata)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo T. van Rijn i K. Banks, następnie F. Jimeno Fernández i M. Žebre, w końcu F. Jimeno Fernández i B. Rous, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/253/WE z dnia 19 marca 2009 r., wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) (Dz. U. L 75, s. 15), w zakresie w jakim wyłącza niektóre wydatki poniesione przez Republikę Słowenii

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Słowenii pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 czerwca 2011 r. — MB System przeciwko Komisji

(Sprawa T-209/11 R)

(Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Pomoc państwa — Obowiązek windykacji — Wniosek o zwieszenie wykonania — Pilny charakter — Wyrównanie odsetek)

(2011/C 252/77)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MB System GmbH & Co. KG (Nordhausen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Brügggen, M. Ackermann i C. Geiert)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie w części wykonania decyzji Komisji K(2010) 8289 wersja ostateczna z dnia 14 grudnia 2010 r. dotyczącej środków pomocy państwa C 38/2005 (ex NN 52/2004) wdrożonych przez Niemcy na rzecz grupy Biria

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2011 r. — Zinātnes, Inovāciju un Testēšanas Centrs przeciwko Komisji

(Sprawa T-259/11)

(2011/C 252/78)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Zinātnes, Inovāciju un Testēšanas Centrs (przedstawiciel: E. Darapolskis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie umowy dotyczącej programu krajowego PHARE 2003 na Łotwie „utworzenie ośrodków innowacyjnych i badań nad materiałami budowlanymi” (2003/004-979-06-03/1/0027) poprzez uznanie, że odzyskanie finansowania z PHARE do wysokości 1 576 010,80 EUR nie jest uzasadnione.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji w sprawie umowy dotyczącej programu krajowego PHARE 2003 na Łotwie „utworzenie ośrodków innowacyjnych i badań nad materiałami budowlanymi” (2003/004-979-06-03/1/0027) (zwanej dalej „sporną decyzją”), Komisja postanowiła o odzyskaniu funduszy Unii Europejskiej w wysokości 1 474 200,00 EUR.

Strona skarżąca twierdzi, że poprzez przyjęcie spornej decyzji Komisja naruszyła memorandum finansowe zawarte w dniu 19 września 2003 r. pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Łotewską dotyczące finansowania programu krajowego PHARE na Łotwie, na podstawie którego w dniu 23 sierpnia 2005 r. została zawarta ze stroną skarżącą umowa o finansowaniu w wypłaconej kwocie 1 576 010,80 EUR. Strona skarżąca twierdzi

również, że Komisja naruszyła rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego⁽²⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym”).

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że Komisja wydała sporną decyzję bez uważnej oceny okoliczności sprawy, ani też faktów, opierając się wyłącznie na sprawozdaniach urzędników łotewskich, które nie są potwierdzone opinią lub decyzją właściwych organów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była przed wszczęciem postępowania o odzyskanie zbadać istnienie zarzucanych naruszeń w sprawozdaniach urzędników Republiki Łotewskiej i uzyskać wszelkie niezbędne dowody, czego Komisja nie uczyniła, ograniczając się do formalnego zbadania wcześniejszej korespondencji. Zostały w związku z tym zignorowane ważne fakty, a zwrot finansowania z PHARE jest niesłusznie dochodzony.

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie skorzystała z kompetencji przysługujących jej na mocy memorandum finansowego, rozporządzenia finansowego i rozporządzenia wykonawczego. Zauważa w tym zakresie, że stwierdzając naruszenia, Komisja powinna była w pierwszej kolejności ocenić skutki finansowe tego naruszenia dla budżetu Unii, a po drugie, jeżeli stwierdziłaby, że naruszenia mogłyby mieć istotne skutki finansowe, to powinna dać Republice Łotewskiej możliwość skutecznego przedstawienia uwag co do okoliczności sprawy, a także wyznaczyć czas na zakończenie nieprawidłowości. W niniejszej sprawie nie skorzystała z tych uprawnień, tak że sporna decyzja była sprzeczna z memorandum finansowym, art. 71 rozporządzenia i art. 79 i 80 rozporządzenia wykonawczego.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że sporna decyzja była nieproporcjonalna oraz że została przyjęta z naruszeniem postępowania dotyczącego podejmowania takich decyzji, ustalonego przez memorandum finansowe, rozporządzenie finansowe i rozporządzenie wykonawcze. Ponadto sporna decyzja nie została opublikowana, nie zawiera ona daty wydania i strona skarżąca dowiedziała się o niej jedynie w dniu 9 marca 2011 r. w ramach postępowania wszczętego na Łotwie.

Po czwarte, strona skarżąca uważa, że sporna decyzja spowodowała poważne konsekwencje i wyrządziła jej poważne szkody, ponieważ stanowi ona podstawę wszczętego przeciwko niej postępowania i uniemożliwia jej w przyszłości uzyskanie finansowania w ramach programu PHARE.

Po piąte i po ostatnie strona skarżąca twierdzi, że sporna decyzja poważnie naruszyła jej reputację, ponieważ bezprawne działania Komisja uniemożliwiają uczestnictwo nowych partnerów w projekcie i mocno podważają zaufanie inwestorów do strony skarżącej jako godnego zaufania i pewnego partnera.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2011 r. — A+P Kieffer Omnitec Sàrl przeciwko Komisji

(Sprawa T-288/11)

(2011/C 252/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: A+P Kieffer Omnitec Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: A. Delvaux i V. Bertrand, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności decyzji, przez którą Komisja Europejska odrzuciła jej ofertę i udzieliła zamówienia innemu ubiegającemu się, która to decyzja została doręczona stronie skarżącej w dniu 5 kwietnia 2011 r., pismem z dnia 1 kwietnia 2011 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 1 kwietnia 2011 r. odrzucającej ofertę złożoną przez skarżącą w ramach procedury otwartej zmierzającej do udzielenia zamówienia publicznego na konserwację instalacji grzewczych, wentylacyjnych, klimatyzacyjnych i hydrosanitarnych oraz zraszaczy w budynku im. Josepha Becha w Luksemburgu i udzielającej zamówienia innemu ubiegającemu się (JO 2010/S 241-367523).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 89 ust. 1 i 2 oraz art. 92 rozporządzenia finansowego, art. 135 ust. 1 i 5 rozporządzenia wykonawczego oraz art. 49 Dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, ⁽¹⁾ a także zasady przejrzystości, równości i proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja Europejska zażądała od ubiegającego się, aby dostarczyła „certyfikat ISO ważny na całą jego działalność w zakresie konserwacji, wydany przez jednostkę certyfikującą”. Strona skarżąca zarzuca Komisji Europejskiej, po pierwsze, brak sformułowania kryterium wyboru w sposób wyraźny i precyzyjny

⁽¹⁾ Dz.U. L 248, z 16.9.2002 r., s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357, z 31.12.2002 r., s. 1.